

Widzenie Komputerowe - PCA, ICA

Wykład 7.

Magdalena Mazur-Milecka

Katedra Inżynierii Biomedycznej, WETI, PG

6 kwietnia 2020

PCA - Principal Component Analysis - Analiza głównych składowych

PCA - jedna ze statystycznych metod analizy czynnikowej. Zbiór danych składający się z N obserwacji, z których każda obejmuje K zmiennych, można interpretować jako chmurę N punktów w przestrzeni K -wymiarowej.

PCA - Principal Component Analysis - Analiza głównych składowych

PCA - jedna ze statystycznych metod analizy czynnikowej. Zbiór danych składający się z N obserwacji, z których każda obejmuje K zmiennych, można interpretować jako chmurę N punktów w przestrzeni K -wymiarowej.

Celem PCA jest taki obrót układu współrzędnych, aby maksymalizować w pierwszej kolejności wariancję pierwszej współrzędnej, następnie wariancję drugiej współrzędnej itd..

PCA - Principal Component Analysis - Analiza głównych składowych

PCA - jedna ze statystycznych metod analizy czynnikowej. Zbiór danych składający się z N obserwacji, z których każda obejmuje K zmiennych, można interpretować jako chmurę N punktów w przestrzeni K -wymiarowej.

Celem PCA jest taki obrót układu współrzędnych, aby maksymalizować w pierwszej kolejności wariancję pierwszej współrzędnej, następnie wariancję drugiej współrzędnej itd..

Tak przekształcone wartości współrzędnych nazywane są ładunkami wygenerowanych czynników (składowych głównych). W ten sposób konstruowana jest nowa przestrzeń obserwacji, w której najwięcej zmienności wyjaśniają początkowe czynniki.

PCA - Principal Component Analysis - Analiza głównych składowych

PCA - jedna ze statystycznych metod analizy czynnikowej. Zbiór danych składający się z N obserwacji, z których każda obejmuje K zmiennych, można interpretować jako chmurę N punktów w przestrzeni K -wymiarowej.

Celem PCA jest taki obrót układu współrzędnych, aby maksymalizować w pierwszej kolejności wariancję pierwszej współrzędnej, następnie wariancję drugiej współrzędnej itd..

Tak przekształcone wartości współrzędnych nazywane są ładunkami wygenerowanych czynników (składowych głównych). W ten sposób konstruowana jest nowa przestrzeń obserwacji, w której najwięcej zmienności wyjaśniają początkowe czynniki.

Ideą PCA jest ortogonalna transformacja układu badanych zmiennych X w układ nowych zmiennych nieobserwowanych Y .

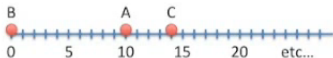
Zmienne Y są liniowymi kombinacjami zmiennych X i nazywane są składowymi głównymi.

Wikipedia

PCA - Definicja problemu

Założmy, że 3 różne obiekty (A, B i C) przyjmują 3 różne wartości dla określonego parametru (Cell 1). Można przedstawić to na 1-wymiarowej osi

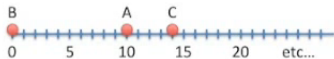
	A	B	C
Cell 1.	10	0	14

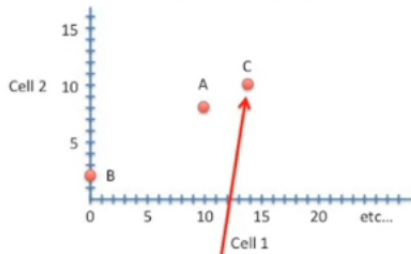
PCA - Definicja problemu

Dla dwóch parametrów (Cell 1 i Cell 2) wartości można przedstawić na osi 2D

	A	B	C
Cell 1.	10	0	14

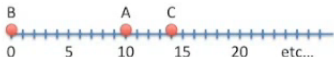

	A	B	C
Cell 1.	10	0	14
Cell 2.	8	2	10

PCA - Definicja problemu

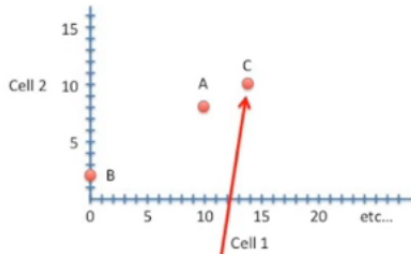
	A	B	C
Cell 1.	10	0	14

Co w takim razie z większą ilością parametrów? Jak jesteśmy w stanie je zwizualizować?

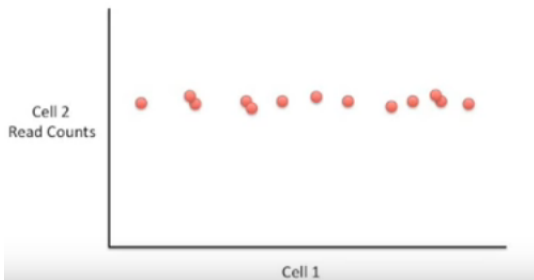
	A	B	C
Cell 1.	10	0	14
Cell 2.	8	2	10
Cell 3.	2	22	1
Cell 4.	3	4	3

	A	B	C
Cell 1.	10	0	14
Cell 2.	8	2	10

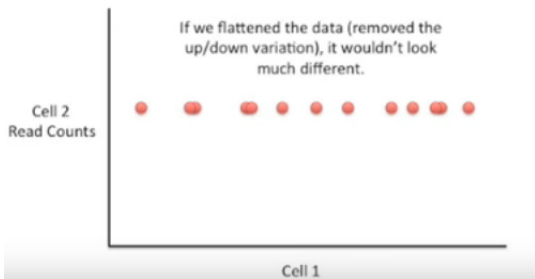
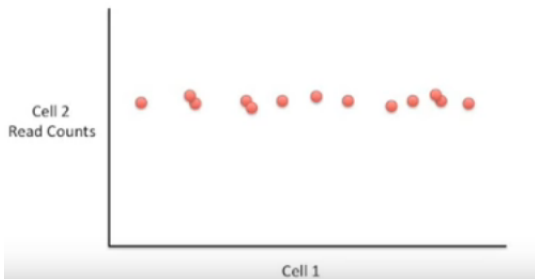
- wizualizacja pomiarów
- redukcja liczby zmiennych (wymiarowości),
- wykrywanie korelacji pomiędzy zmiennymi zbioru,
- badanie grupowania zmiennych,
- klasyfikacja obiektów w nowych przestrzeniach zdefiniowanych przez utworzone czynniki.

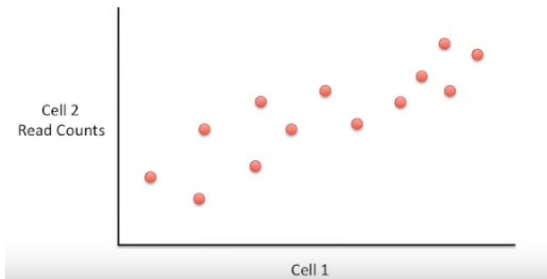
PCA - Redukcja wymiarowości

Założmy, że pewien parametr przyjmuje takie wartości dla różnych obiektów. Czy na jego podstawie możemy różnicować (rozpoznawać) określone obiekty?

PCA - Redukcja wymiarowości

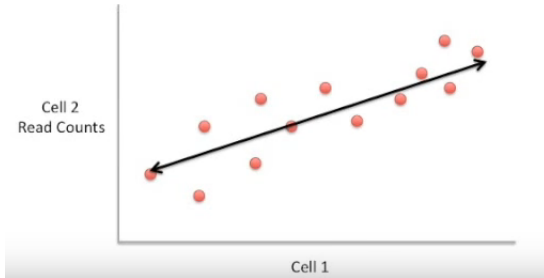

Wniosek

Parametry o małej wariancji nie różnicują obiektów zbyt dobrze. Zależy nam na znalezieniu parametrów, które mają dużą wariancję.

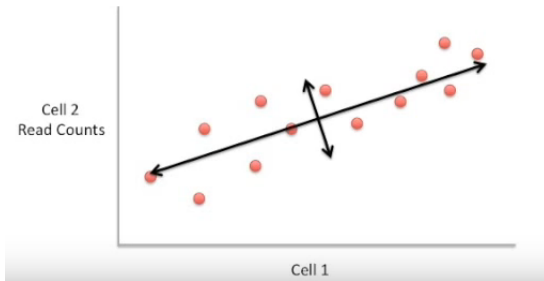
PCA - Główna idea

Parametry o największej wariancji nie zawsze są zgodne z układem współrzędnych pomiarów.

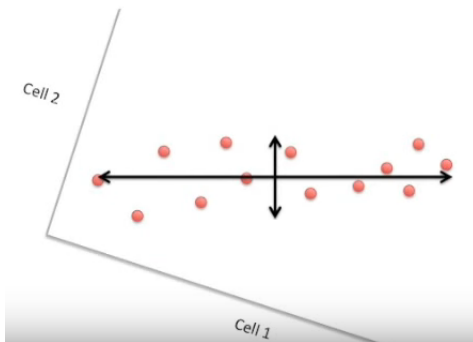
Dlatego tworzymy nowy układ współrzędnych najlepiej odpowiadający pomiarom.

PCA - Główna idea

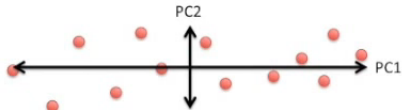
Dla nowej osi zgodnej z największą wartością wariancji znajdujemy oś ortogonalną o kolejnej największej wariancji pomiarów...

PCA - Główna idea

... i zgodnie z nimi obracamy układ współrzędnych

PCA - Główna idea

Nowy parametr (oś) o największej wariancji jest nazywany PC1, kolejne przyjmują kolejne numery (PC2, PC3 itp).

- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,

- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,

- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,
- PC1 jest w kierunku największej zmienności (wariancji) danych,

- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,
- PC1 jest w kierunku największej zmienności (wariancji) danych,
- PC2 jest w kierunku 2. największej zmienności danych,

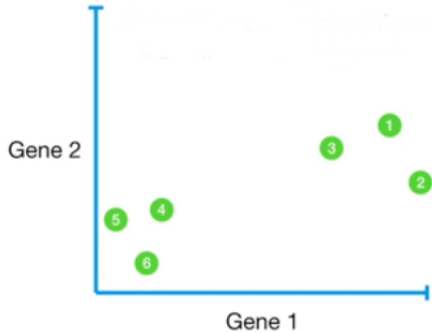
- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,
- PC1 jest w kierunku największej zmienności (wariancji) danych,
- PC2 jest w kierunku 2. największej zmienności danych,
- PC3

- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,
- PC1 jest w kierunku największej zmienności (wariancji) danych,
- PC2 jest w kierunku 2. największej zmienności danych,
- PC3
- Składowe główne są liniową kombinacją badanych cech,

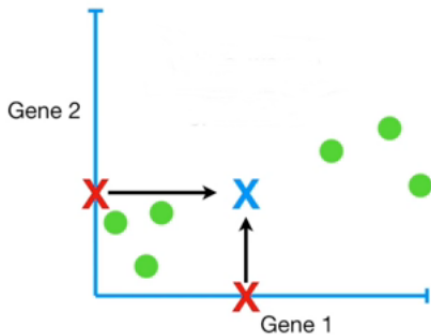
- Nie wszystkie wymiary (badane cechy) są znaczące,
- PCA tworzy nowy układ współrzędnych (osi PC1, PC2 itd.), posortowany względem "ważności" cech,
- PC1 jest w kierunku największej zmienności (wariancji) danych,
- PC2 jest w kierunku 2. największej zmienności danych,
- PC3
- Składowe główne są liniową kombinacją badanych cech,
- Ilość wymiarów przed i po PCA jest jednakowa, jednak ostatnie wymiary PC wnoszą najmniej informacji i można je pominąć.

PCA - Krok po kroku

	Mouse 1	Mouse 2	Mouse 3	Mouse 4	Mouse 5	Mouse 6
Gene 1	10	11	8	3	2	1
Gene 2	6	4	5	3	2.8	1

Wyznaczanie średnich dla wierszy

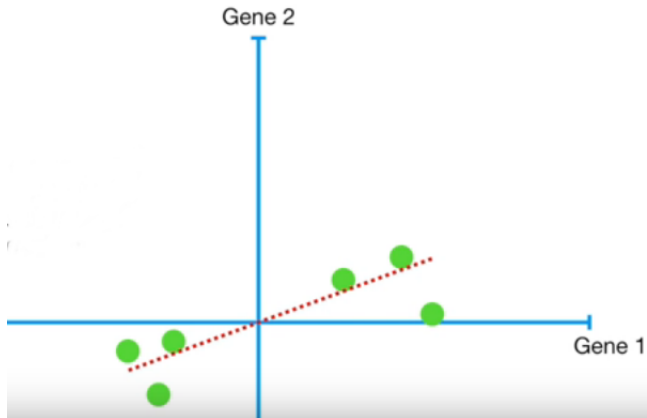
$$u[m] = \frac{1}{N} \sum_{n=1}^N X[m, n]$$

Wyliczanie macierzy odchyień

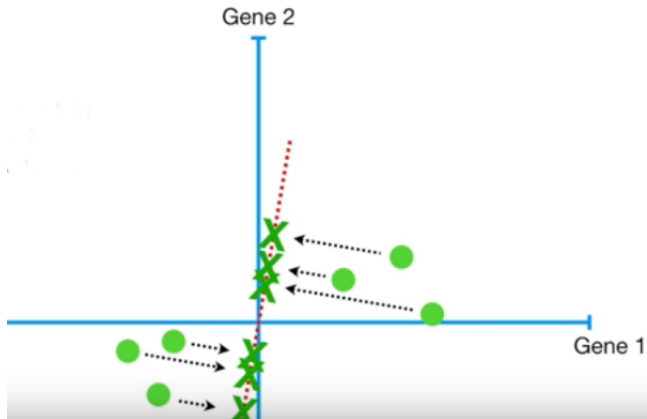

$$X'[i,j] = X[i,j] - u[i]$$

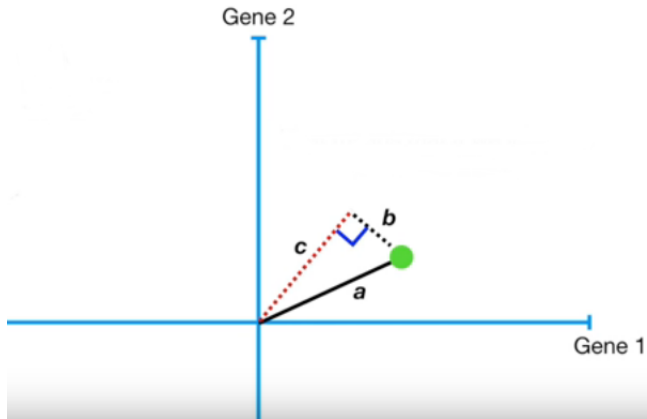
PCA - Krok po kroku

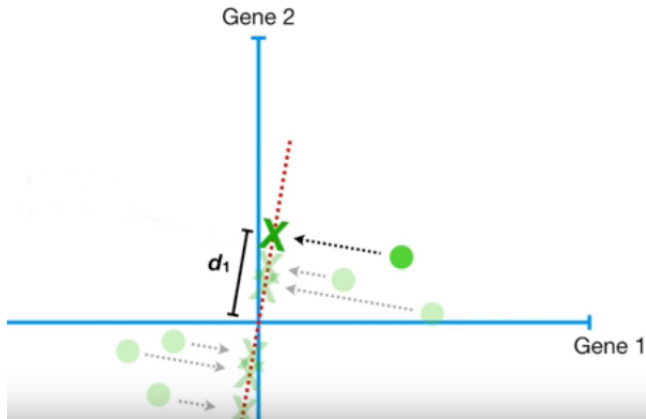
PCA - Krok po kroku

PCA - Krok po kroku

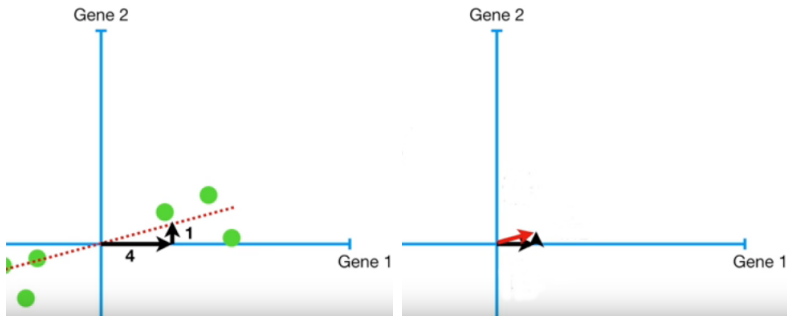
Wartości własne macierzy kowariancji (korelacji)

$\max: \sum_{i=1}^N d_i^2$ - Wartości własne λ

PCA - Krok po kroku

PC1 - 1. składowa główna - Wektory własne ((Eigenvector, Singular Vector) - wektory o jednostkowej długości

$$PC1 = 4x + 1y = 0,97x + 0,24y$$

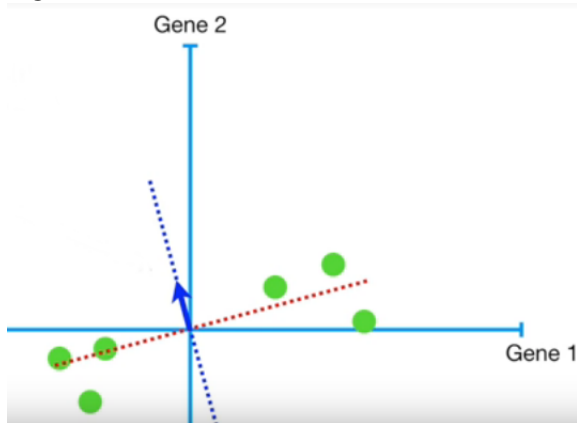
$$PC1 = a_{11}X_1 + a_{12}X_2 + \dots + a_{1p}X_p$$

a_{ji} - ładunki czynnikowe

[youtube.com/StatQuest](https://www.youtube.com/StatQuest)

PCA - Krok po kroku

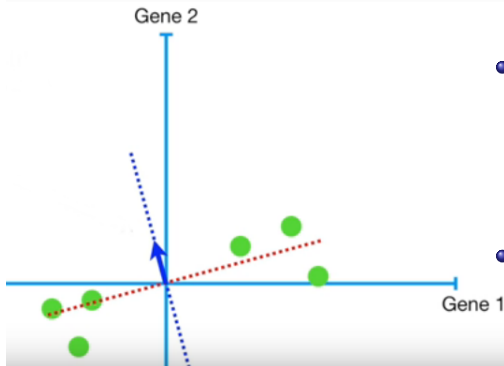
PC2

$$PC2 = -x + 4y = -0,24x + 0,97y$$

$$PC2 = a_{21}X_1 + a_{22}X_2 + \dots + a_{2p}X_p$$

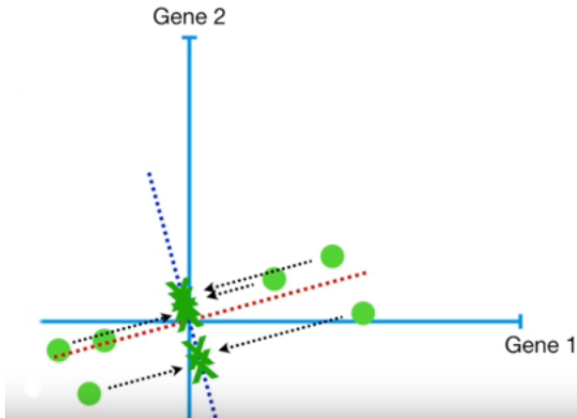
PC_i

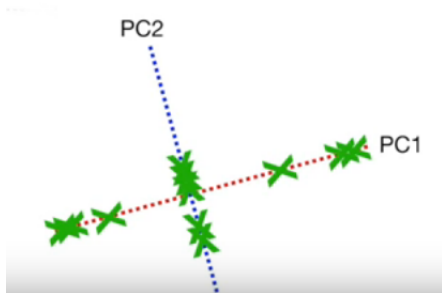
- Kolejna składowa główna jest zdefiniowana tak, aby maksymalizować zmienność, która nie została wyjaśniona przez poprzednie składowe,
- Składowe są wzajemnie ortogonalne, wzajemnie nieskorelowane

$$PC_i = a_{i1}X_1 + a_{i2}X_2 + \dots + a_{ip}X_p$$

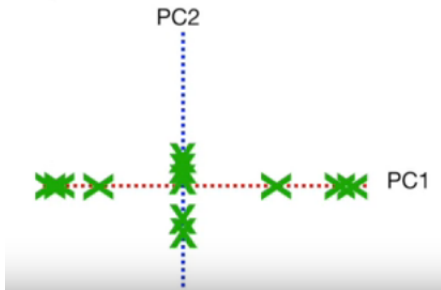
PCA - Krok po kroku

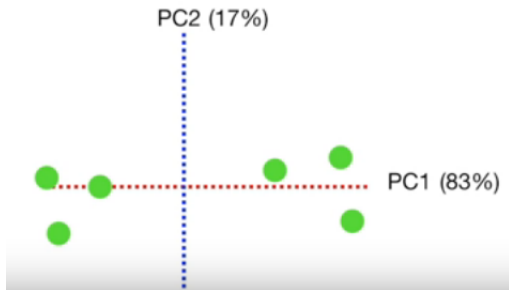
PCA - Krok po kroku

PCA - Krok po kroku

PCA - Krok po kroku

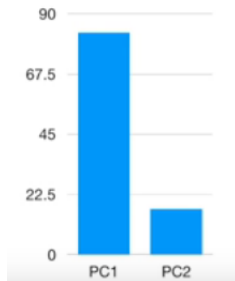
$$\frac{\lambda_i}{\lambda_1 + \lambda_2 + \dots + \lambda_p} \cdot 100\%$$

gdzie λ - Eigenvalue,

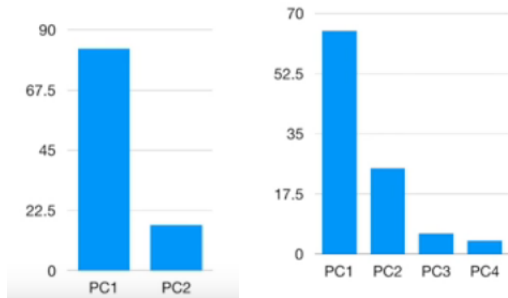
$$\lambda = \sum_{i=1}^N d_i^2$$

PCA - Krok po kroku

Scree plot

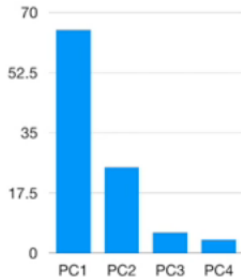
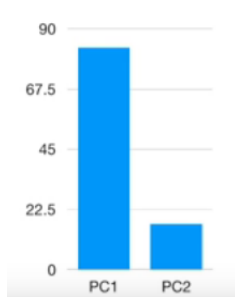

Scree plot

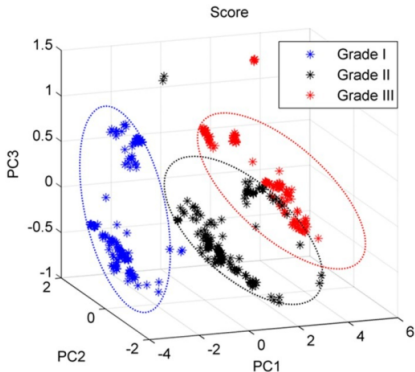
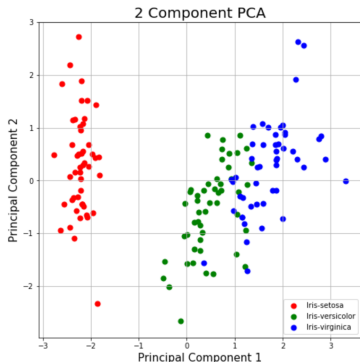

PCA - Krok po kroku

Scree plot

PCA - Przykłady

Kumar R, Singh GP, Gronhaug KM, Afseth NK, de Lange Davies C, Drogset JO, Lilledahl MB, Single cell confocal Raman spectroscopy of human osteoarthritic chondrocytes: a preliminary study, Int J Mol Sci, 2015

ICA - Independent Component Analysis (Metoda składowych niezależnych)

Liniowy algorytm separujący dane wejściowe na komponenty (nie-gaussowskie) statystycznie niezależne.

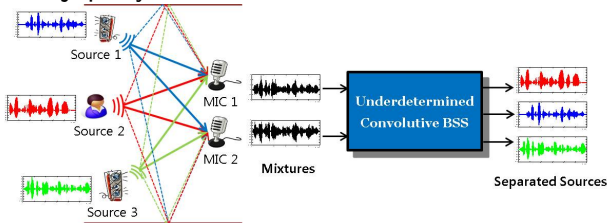
$$P(Y_1, Y_2) = P(Y_1) \cdot P(Y_2)$$

ICA - Independent Component Analysis (Metoda składowych niezależnych)

Liniowy algorytm separujący dane wejściowe na komponenty (nie-gaussowskie) statystycznie niezależne.

$$P(Y_1, Y_2) = P(Y_1) \cdot P(Y_2)$$

Jest to przykład Blind Source Separation, rozwiązanie problemu koktajl party.

SangGyun Kim, Chang D. Yoo, *Machine Learning for Speech Processing, Blind Source Separation (BSS)*

Dane reprezentowane przez wektor obserwacji

$$\mathbf{x} = (x_1, \dots, x_m)^T$$

Wektor ukrytych komponentów

$$\mathbf{s} = (s_1, \dots, s_n)^T.$$

Dane reprezentowane przez wektor obserwacji

$$\mathbf{x} = (x_1, \dots, x_m)^T$$

Wektor ukrytych komponentów

$$\mathbf{s} = (s_1, \dots, s_n)^T.$$

$$x_i = a_{i,1}s_1 + \dots + a_{i,n}s_n$$

$$\mathbf{x} = \mathbf{A}\mathbf{s}$$

Dane reprezentowane przez wektor obserwacji

$$\mathbf{x} = (x_1, \dots, x_m)^T$$

Wektor ukrytych komponentów

$$\mathbf{s} = (s_1, \dots, s_n)^T.$$

$$x_i = a_{i,1}s_1 + \dots + a_{i,n}s_n$$

$$\mathbf{x} = \mathbf{A}\mathbf{s}$$

Zadaniem jest transformacja wektora \mathbf{x} w wektor \mathbf{s} (właściwie \mathbf{y}) przy pomocy macierzy separującej $\mathbf{W} = \mathbf{A}^{-1}$, gdzie komponenty wektora \mathbf{s} są maksymalnie niezależne (mierzone funkcją niezależności $F(s_1, \dots, s_n)$).

$$\mathbf{y} = \mathbf{W}\mathbf{x}$$

Problem optymalizacji - maksymalizacja statystycznej niezależności komponentów:

- Minimalizacja **wzajemnej informacji** (mutual information) wynikowych komponentów,
Informacja wzajemna - miara tego, o ile poznanie jednej zmiennej zmniejsza niepewność o drugiej. Zerowa informacja wzajemna to zmienne niezależne.

Używane miary:

- Dywergencja Kullbacka-Leiblera,
- maksymalna entropia.
- Maksymalizacja nie-gaussowości - na podstawie centralnego twierdzenia granicznego.

Używane miary:

- kurtoza - miara spłaszczenia rozkładu,
- negentropia - negatywna entropia.

Osiągnięcie dobrego wyniku ICA wymaga założeń:

- 1 dane źródłowe są od siebie niezależne,
- 2 wartości danych źródłowych mają rozkład nie-gaussowski,
- 3 liczba obserwacji nie może być mniejsza niż liczba źródeł
 $m \geq n$

Typowy algorytm:

- 1 centrowanie,

Typowy algorytm:

- 1 centrowanie,
- 2 whitening - transformacja wektora zmiennych o znanej macierzy kowariancji w nowy wektor, którego macierz kowariancji to macierz jednostkowa (zmiennie nieskorelowane o wariacji=1),

Typowy algorytm:

- 1 centrowanie,
- 2 whitening - transformacja wektora zmiennych o znanej macierzy kowariancji w nowy wektor, którego macierz kowariancji to macierz jednostkowa (zmiennie nieskorelowane o wariancji=1),
- 3 redukcja wymiaru (PCA),

Typowy algorytm:

- 1 centrowanie,
- 2 whitening - transformacja wektora zmiennych o znanej macierzy kowariancji w nowy wektor, którego macierz kowariancji to macierz jednostkowa (zmienne nieskorelowane o wariancji=1),
- 3 redukcja wymiaru (PCA),
- 4 maksymalizacja statystycznej niezależności.

- PC vs. ICA - różne założenia, różne wyniki, jeden cel: wyodrębnienie "oryginalnych" danych

- PC vs. ICA - różne założenia, różne wyniki, jeden cel: wyodrębnienie "oryginalnych" danych
- PCA nie sprawdza się w BSS,

- PC vs. ICA - różne założenia, różne wyniki, jeden cel: wyodrębnienie "oryginalnych" danych
- PCA nie sprawdza się w BSS,
- Wyniki ICA są zależne od struktury macierzy danych,

- PC vs. ICA - różne założenia, różne wyniki, jeden cel: wyodrębnienie "oryginalnych" danych
- PCA nie sprawdza się w BSS,
- Wyniki ICA są zależne od struktury macierzy danych,
- ICA nie jest w stanie odtworzyć ilości sygnałów źródłowych,
- PCA skupia się na globalnych cechach, ICA na elementach składowych danych,

- PC vs. ICA - różne założenia, różne wyniki, jeden cel: wyodrębnienie "oryginalnych" danych
- PCA nie sprawdza się w BSS,
- Wyniki ICA są zależne od struktury macierzy danych,
- ICA nie jest w stanie odtworzyć ilości sygnałów źródłowych,
- PCA skupia się na globalnych cechach, ICA na elementach składowych danych,
- wyniki ICA są wzajemnie niezależne, PCA wzajemnie ortogonalne.

Funkcja kosztu - funkcja określająca w jaki sposób "karzemy" algorytm za błędy; sposób oceny, na ile algorytm się myli.

Optymalizacja - procedura efektywnego wyszukiwania najlepszego rozwiązania, często poprzez minimalizację funkcji kosztu (błędu algorytmu).

- Funkcje kosztu dla regresji:

- Funkcje kosztu dla klasyfikacji (wynikiem jest prawdopodobieństwo)

Funkcje kosztu

- Funkcje kosztu dla regresji:
 - błąd średniokwadratowy (Mean Square Error)

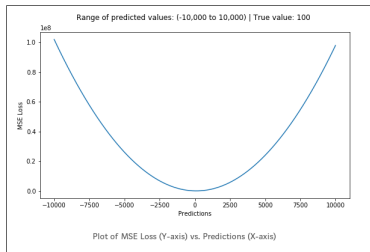
$$MSE = \frac{1}{N} \sum_{i=1}^N (f_i - y_i)^2$$

gdzie:

N - liczba danych,

f_i - wartość zwrócona przez model,

y_i - wartość rzeczywista

Funkcje kosztu

- Funkcje kosztu dla regresji:
 - błąd średniokwadratowy (Mean Square Error)
 - Mean Absolute Error

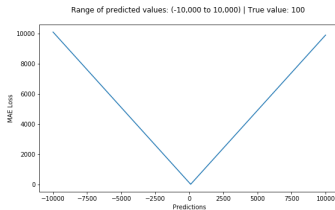
$$MAE = \frac{1}{N} \sum_{i=1}^n |f_i - y_i|$$

gdzie:

N - liczba danych,

f_i - wartość zwrócona przez model,

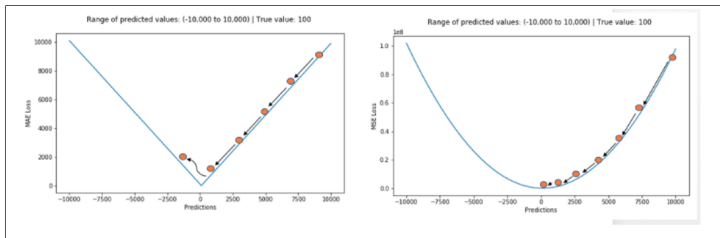
y_i - wartość rzeczywista

Plot of MAE Loss (Y-axis) vs. Predictions (X-axis)

Funkcje kosztu

- Funkcje kosztu dla regresji:
 - błąd średniokwadratowy (Mean Square Error)
 - Mean Absolute Error

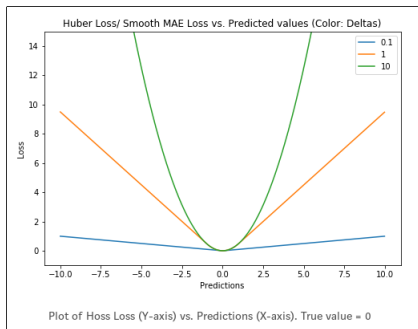
Funkcje kosztu

- Funkcje kosztu dla regresji:
 - błąd średniokwadratowy (Mean Square Error)
 - Mean Absolute Error
 - Huber loss

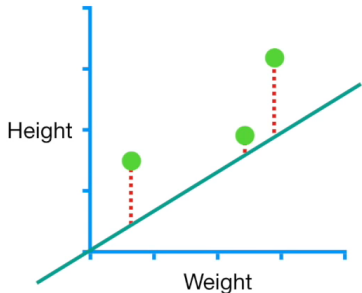
Kształt zależy od dobieranego parametru δ

Dla $\delta \rightsquigarrow 0 \rightarrow$ MAE

dla $\delta \rightsquigarrow \infty \rightarrow$ MSE

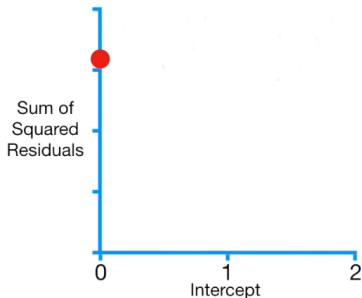
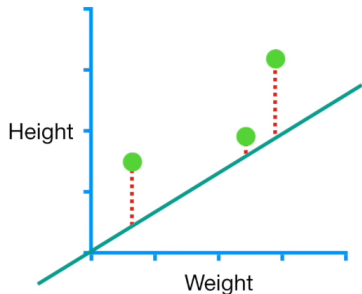
- Funkcje kosztu dla regresji:
 - błąd średniokwadratowy (Mean Square Error)
 - Mean Absolute Error
 - Huber loss
- Funkcje kosztu dla klasyfikacji (wynikiem jest prawdopodobieństwo)
 - Entropia,
 - Entropia krzyżowa (cross entropy),
 - SVM

Przykładem optymalizacji jest regresja liniowa - dopasowanie prostej do pomiarów

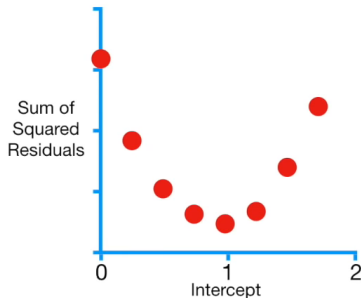
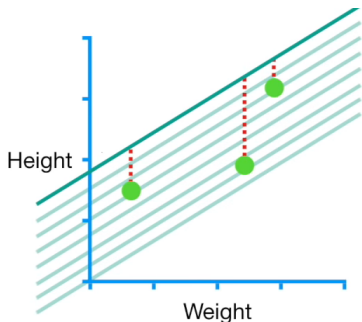
W tym przypadku szukamy takich parametrów prostej, aby funkcja kosztu była jak najmniejsza

Optymalizacja

Suma kwadratów różnic pomiarów (jasno-zielone punkty) oraz proponowanej prostej (zielona linia) zaznaczona jest czerwonym punktem

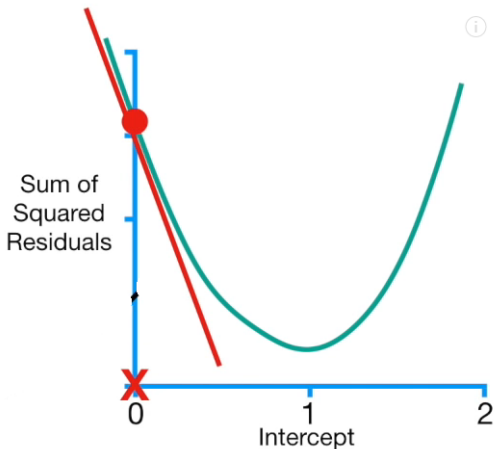
Poszukujemy jak najmniejszej wartości

Po kilku propozycjach prostych

Nie mamy pewności, czy punkt o najmniejszej wartości jest w rzeczywistości takim. Aby to sprawdzić musielibyśmy zaproponować i obliczyć błędy dla jeszcze wielu innych prostych

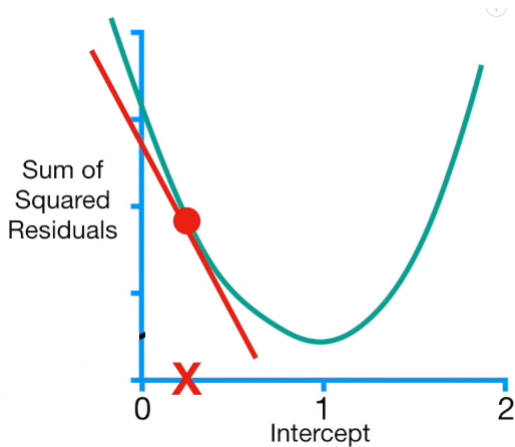
Optymalizacja - Gradient descent

Gradient descent to
algorytm, który nie
wymaga obliczania funkcji
kosztu dla dużej liczby
propozycji

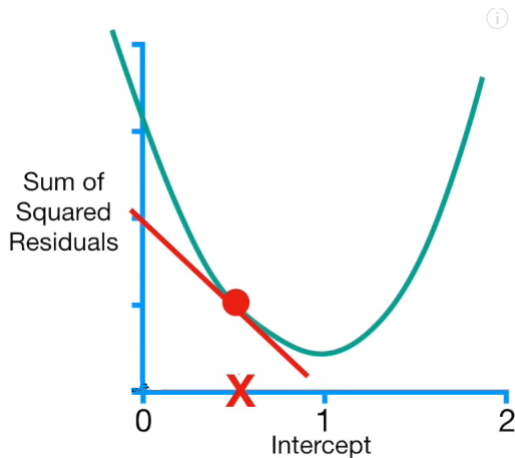
Propozycje parametrów
(oznaczone czerwonym
krzyżykiem) wyznaczone
są na podstawie
nachylenia zbocza
pochodnej funkcji:

Optymalizacja - Gradient descent

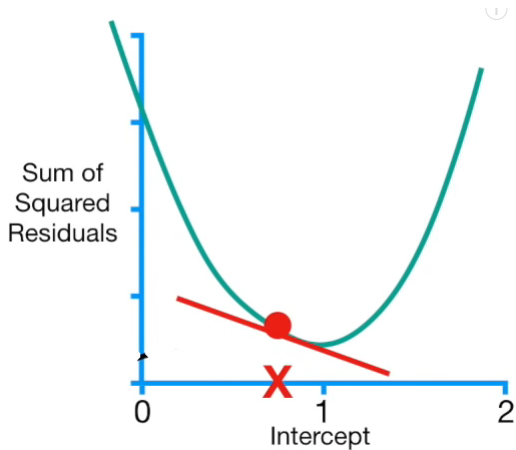
Im większe nachylenie zbrocza, tym bardziej oddalona jest następna propozycja

Optymalizacja - Gradient descent

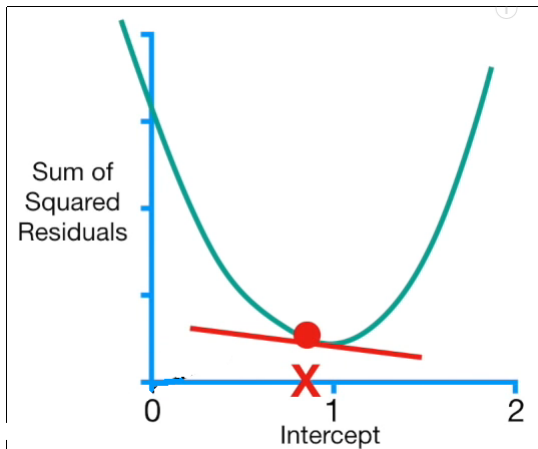

Im mniejsza pochodna,
tym mniejsze odstęp
między propozycjami

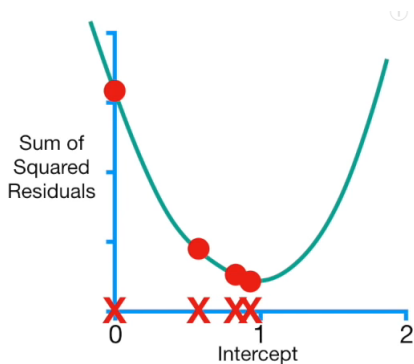
Optymalizacja - Gradient descent

Optymalizacja - Gradient descent

Optymalizacja - Gradient descent

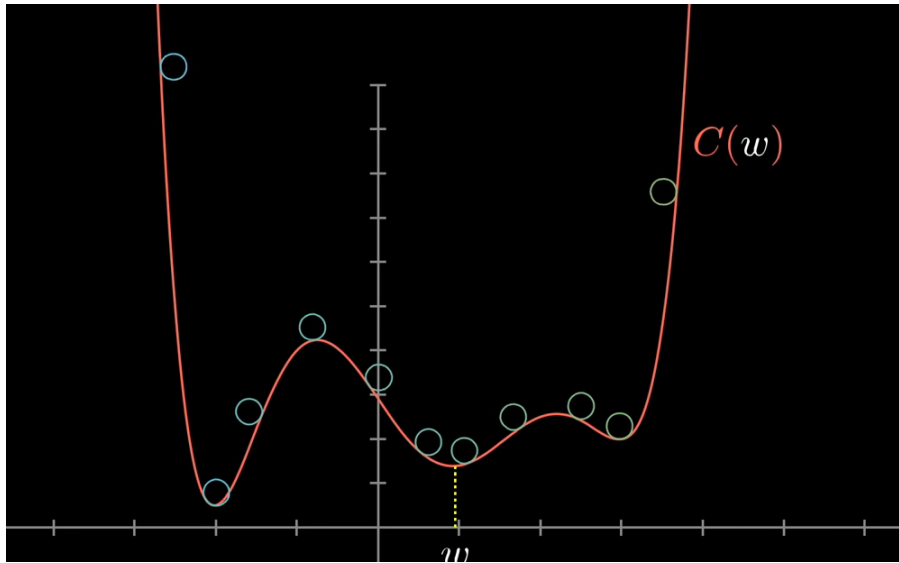
Wielkość kroku zależy od nachylenia zbrocza oraz parametru Learning Rate:

Step Size = Slope \times Learning Rate

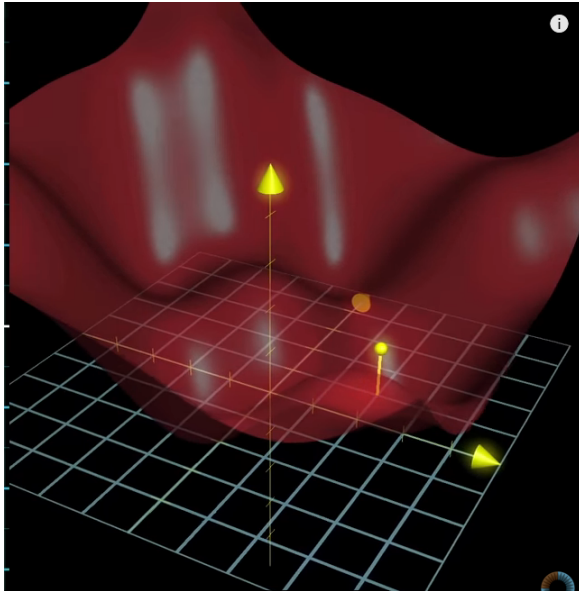
Warunki zakończenia optymalizacji:

- 1 wielkość kroku mniejsza niż założona wartość,
- 2 ilość kroków (iteracji) większa niż założona wartość.

Optymalizacja - Gradient descent

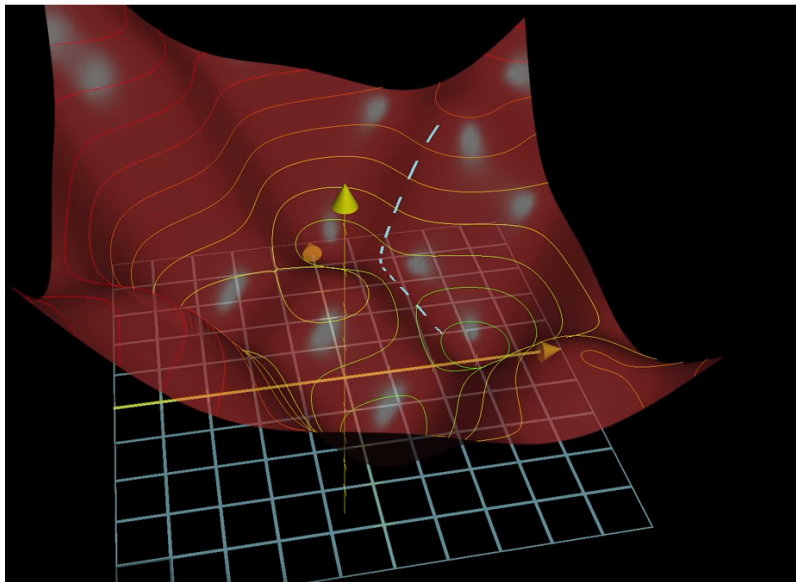

Optymalizacja - Gradient descent

3Blue1Brown

Optymalizacja - Gradient descent

3Blue1Brown

Magdalena Mazur-Milecka